

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

zo 14. marca 2013 (*)

„DPH – Smernica 2006/112/ES – články 213, 214 a 273 – Identifikácia platiteľov DPH – Nepridelenie identifikačného čísla pre DPH z dôvodu, že zdaniteľná osoba nemá materiálne, technické ani finančné prostriedky na výkon prihlasovanej ekonomickej činnosti – Zákonnosť – Boj proti daňovým podvodom – Zásada proporcionality“

Vo veci C-527/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Augstākās tiesas Senāts (Lotyšsko) z 12. októbra 2011 a doručený Súdnemu dvoru 18. októbra 2011, ktorý súvisí s konaním:

Valsts ieņēmumu dienests

proti

Ablessio SIA,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda desiatej komory A. Rosas, vykonávajúci funkciu predsedu druhej komory, sudcovia U. Lõhmus (spravodajca), A. Ó Caoimh, A. Arabadžiev a C. G. Fernlund,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteňom na písomnú časť konania,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- Valsts ieņēmumu dienests, v zastúpení: T. Kravalis, splnomocnený zástupca,
- lotyšská vláda, v zastúpení: I. Kalniņš a I. Žesterova, splnomocnení zástupcovia,
- estónska vláda, v zastúpení: M. Linntam, splnomocnená zástupkyňa,
- Európska komisia, v zastúpení: C. Soulay a E. Kalniņš, splnomocnení zástupcovia,

so zreteňom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 213, 214 a 273 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Valsts ieņēmumu dienests (lotyšský daňový úrad, ďalej len „VID“) a spoločnosťou Ablessio SIA (ďalej len „Ablessio“) vo veci nezapísania uvedenej spoločnosti do registra platiteľov dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“).

Právny rámec

Smernica 2006/112

3 Pojmy „zdaniteľná osoba“ a „ekonomická činnosť“ sú definované v článku 9 ods. 1 smernice 2006/112 takto:

„Zdaniteľná osoba“ je každá osoba, ktorá nezávisle a na akomkoľvek mieste vykonáva ekonomickú činnosť, odhládnuv od účelu alebo výsledkov tejto činnosti.

„Ekonomická činnosť“ je každá činnosť výrobcov, obchodníkov alebo osôb poskytujúcich služby vrátane ťažobných a poľnohospodárskych činností a činností pri výkone slobodných povolání. Ekonomickou činnosťou je predovšetkým využívanie hmotného alebo nehmotného majetku na účely získania príjmu na pokračujúcom základe.“

4 Článok 213 ods. 1 tej istej smernice stanovuje:

„Každá zdaniteľná osoba oznamuje začatie, zmenu alebo ukončenie svojej činnosti, ktorú vykonáva ako zdaniteľná osoba.

Členské štáty umožnia, a môžu požadovať, aby sa oznámenie podávalo elektronicky v súlade s podmienkami, ktoré stanovia.“

5 Podľa článku 214 uvedenej smernice:

„1. Členské štáty prijímú opatrenia potrebné na identifikovanie týchto osôb pomocou individuálneho čísla:

a) každej zdaniteľnej osoby s výnimkou osôb uvedených v článku 9 ods. 2, ktorá na ich území uskutočňuje iné dodanie tovaru alebo poskytovanie služieb, pri ktorých vzniklo právo na odpočítanie dane, než je dodanie tovaru alebo poskytovanie služieb, pri ktorých DPH platí výhradne odberateľ alebo príjemca v súlade s článkami 194 až 197 a článkom 199,

b) každej zdaniteľnej osoby alebo nezdaniteľnej právnickej osoby, ktorá uskutočňuje v rámci Spoločenstva nadobudnutie tovaru podliehajúce DPH v súlade s článkom 2 ods. 1 písm. b), alebo ktorá využila možnosť stanovenú v článku 3 ods. 3 platí DPH za nadobudnutie tovaru v rámci Spoločenstva,

...

2. Členské štáty nemusia identifikovať niektoré zdaniteľné osoby, ktoré uskutočňujú transakcie príležitostne...“

6 Článok 273 prvý odsek smernice 2006/112 stanovuje:

„Členské štáty môžu uložiť iné povinnosti, ktoré považujú za potrebné na riadny výber DPH a na

predchádzanie daňovým podvodom, pod podmienkou, že splnia požiadavku rovnakého zaobchádzania s transakciami uskutočňovanými na vnútroštátnej úrovni a s transakciami uskutočňovanými medzi členskými štátmi zdaniteľnými osobami, a pod podmienkou, že tieto povinnosti nepovedú pri obchode medzi členskými štátmi k formalitám spojeným s prechodom hraníc.“

Lotyšské právo

7 Zákon o dani z pridanej hodnoty (Likums Par pievienotās vērtības nodokli, *Latvijas Vēstnesis*, 1995, ? 49) v znení uplatnenom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „zákon o DPH“) vo svojom § 3 ods. 1-1 druhom pododseku stanovuje:

„VID môže odmietnuť zápis osoby do registra, ak táto osoba:

1. nie je zastihnutá vo svojom bydlisku uvedenom na právne účely alebo v ohlásenom mieste pobytu; alebo
2. na žiadosť VID neposkytne informácie alebo poskytne nepravdivé informácie o svojich hmotných, technických a finančných schopnostiach na vykonávanie uvedenej hospodárskej činnosti.“

8 Podľa § 3 ods. 5 uvedeného zákona:

„Ak celková hodnota predaja tovaru a poskytnutia služieb, ktoré podliehajú DPH a ktoré vykonáva fyzická alebo právnická osoba a skupina týchto osôb alebo ich zástupcovia na základe zmluvy alebo dohody v predchádzajúcich 12 mesiacoch nedosiahla alebo neprekročila 10 000 LVL, táto osoba, táto skupina alebo jej zástupcovia nemusia byť zaregistrovaní ako zdaniteľné osoby v registri VID. Toto pravidlo sa vzťahuje aj na inštitúcie financované zo štátneho rozpočtu. Osoba, ktorá si uplatní toto právo, sa musí do 30 dní po tom, čo zistí, že uvedená suma bola dosiahnutá alebo prekročená, zaregistrovať v uvedenom registri.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

9 Ablessio, lotyšská spoločnosť s ručením obmedzeným, požiadala VID, aby ju zapísal do registra ako platiteľa DPH. Rozhodnutím z 15. novembra 2007, ktoré bolo v nadväznosti na sťažnosť potvrdené rozhodnutím z 27. novembra 2007, VID zamietol tento zápis s tvrdením, že táto spoločnosť nedisponuje hmotnými, technickými a finančnými schopnosťami na výkon prihlasovanej ekonomickej činnosti, a to na poskytovanie stavebných služieb.

10 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že pri prijímaní týchto rozhodnutí VID vychádzal z konštatovaní, podľa ktorých Ablessio v prvom rade nedisponuje dlhodobým majetkom a nijaká zmluva o prenájme takéhoto majetku nebola uzatvorená. Ďalej, bola uzatvorená zmluva o prenájme nebytového priestoru s rozlohou len 4 m². Napokon, táto spoločnosť nie je zapísaná v registri stavebných podnikov a od svojho založenia v skutočnosti nevykonávala nijakú činnosť, pričom jediným zamestnancom spoločnosti bol predseda správnej rady údajne bez akéhokoľvek príjmu.

11 Ablessio podala proti uvedeným rozhodnutiam o zamietnutí zápisu do registra platiteľa DPH žalobu o neplatnosť na administratívnej úrovni (Okresný správny súd), ktorý žalobe vyhovel rozhodnutím z 20. októbra 2009 a uložil VID povinnosť zapísať túto spoločnosť do uvedeného registra. Tento súd konštatoval, že Ablessio poskytla VID informácie v súvislosti s jej schopnosťou vykonávať prihlasovanú ekonomickú činnosť a že správnosť týchto informácií nebola spochybnená. Podľa tohto súdu podmienky stanovené zákonom, ktoré VID oprávňuje

nezapísa? hospodársky subjekt do tohto registra, neboli teda splnené.

12 Administrat?v? apgabaltiesa (Krajský správny súd), ktorý rozhodoval o odvolaní, ktorý podal VID, rozsudkom z 13. decembra 2010 potvrdil rozhodnutie prvostup?ového súdu tiež s tvrdením, že zákon o DPH neopráv?uje VID posudzova?, ?i ur?itá osoba, ktorá chce byť zapísaná do registra platite?ov DPH, je schopná vykonáva? ekonomickú ?innos?. V tejto súvislosti je irelevantné, že táto osoba už požiadala o zápis do uvedeného registra a ten jej bol povolený v súvislosti s viacerými podnikmi, ktoré boli okamžite po tomto zápise prevedené na iné osoby, ktoré nedisponujú dostato?nou výškou príjmov na vytvorenie základného imania, pretože uvedený zákon nestanovuje, že takéto okolnosti predstavujú dôvod na odmietnutie zápisu osoby do uvedeného registra. Aby sa zabránilo prípadnému nezákonnému konaniu zdanite?nej osoby v rámci platby DPH, postup zo zákona stanovuje, že VID má povinnos? overi? zdanite?nú osobu a ak zistí, že boli porušené vnútroštátne právne predpisy, prislúcha mu vypo?íta? dodato?nú da?, ako aj sankcie.

13 VID podal na vnútroštátny súd kasa?ný opravný prostriedok proti rozsudku Administrat?v? apgabaltiesa s tvrdením, že posledný uvedený súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia pri výklade § 3 ods. 1-1 druhého pododseku zákona o DPH. Pod?a VID mu toto ustanovenie totiž ukladá povinnos? preskúma?, ?i je osoba schopná vykonáva? prihlasovanú ekonomickú ?innos?.

14 S prihliadnutím na rozsudok z 21. októbra 2010, Nidera Handelscompagnie (C-385/09, Zb. s. I-10385), má vnútroštátny súd ur?ité pochybnosti v súvislosti s výkladom najmä ?lánkov 213, 214 a 273 smernice 2006/112.

15 Za týchto okolností Augst?k?s tiesas Sen?ts rozhodol preruši? konanie a položi? Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa smernica... 2006/112/ES... vyklada? v tom zmysle, že zakazuje odmietnu? pridelenie individuálneho ?íslo, ktorým sa zdanite?ná osoba identifikuje, z dôvodu, že vlastní? podielov na základnom imaní zdanite?nej osoby už skôr nieko?kokrát získal individuálne ?íslo pre iné podniky, ktoré skuto?ne nevykonávali ekonomickú ?innos? a ktorých podiely na základnom imaní vlastní? ihne? po získaní individuálneho ?íslo previedol na iné osoby?

2. Má sa ?lánok 214 v spojení s ?lánkom 273 smernice [2006/112] vyklada? v tom zmysle, že umož?uje da?ovému úradu, aby sa pred pridelením individuálneho ?íslo uistil o schopnosti zdanite?nej osoby vykonáva? ?innos?, ktorá podlieha dani, ak cie?om tohto overenia je zabezpe?i? riadny výber dane a zamedzi? da?ovým podvodom?“

O prejudiciálnych otázkach

16 Svojimi otázkami, ktoré treba preskúma? spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, ?i sa ?lánky 213, 214 a 273 smernice 2006/112 majú vyklada? v tom zmysle, že bránia tomu, aby da?ový úrad ?lenského štátu v snahe zabezpe?i? riadny výber DPH a zamedzi? da?ovým podvodom odmietol prideli? identifika?né ?íslo pre DPH spoločnosti len preto, že táto spoločnosť pod?a uvedeného úradu nedisponuje hmotnými, technickými a finan?nými prostriedkami na výkon prihlasovanej ekonomickej ?innosti a že vlastní?ovi podielov na základnom imaní tejto spoločnosti už bolo viackrát pridelené ?íslo pre spoločnosti, ktoré v skuto?nosti nikdy nevykonávali ekonomickú ?innos? a ktorých podiely na základnom imaní boli prevedené krátko po pridelení uvedeného ?íslo.

17 Je potrebné pripomenú?, že pod?a ?lánku 213 ods. 1 prvého pododseku smernice 2006/112 každá zdanite?ná osoba oznamuje za?atie, zmenu alebo ukon?enie svojej ?innosti, ktorú vykonáva ako zdanite?ná osoba. ?lánok 214 ods. 1 tejto smernice ukladá ?lenským štátom

povinnosť prijať opatrenia potrebné na identifikovanie týchto osôb pomocou individuálneho čísla.

18 Hlavným cieľom identifikácie zdaniteľných osôb stanovenej v článku 214 smernice 2006/112 je zabezpečiť riadne fungovanie systému DPH (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. decembra 2010, Dankowski, C-438/09, Zb. s. I-14009, bod 33).

19 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že pridelenie identifikačného čísla pre DPH je dôkazom o daňovom postavení zdaniteľnej osoby na uplatnenie DPH a uľahčuje kontrolu zdaniteľných osôb na účely riadneho výberu dane. V rámci prechodnej úpravy zdanenia obchodu v rámci Európskej únie slúži identifikácia platiteľov DPH prostredníctvom individuálnych čísel aj na uľahčenie určenia členského štátu, v ktorom dochádza ku konej spotrebe dodaného tovaru alebo poskytnutých služieb (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. septembra 2012, Mecsek-Gabona, C-273/11, body 57 a 60, ako aj z 27. septembra 2012, VSTR, C-587/10, bod 51).

20 Okrem toho identifikačné číslo pre DPH je dôležitým dôkazom uskutočnených transakcií. Smernica 2006/112 totiž vo viacerých ustanoveniach týkajúcich sa najmä fakturácie, daňového priznania a súhrnných výkazov požaduje, aby toto identifikačné číslo zdaniteľnej osoby, nadobúdajúceho tovaru alebo prijímajúceho služby bolo povinne uvedené v týchto dokumentoch.

21 Na otázky položené vnútroštátnym súdom treba odpovedať s prihliadnutím na tieto úvahy.

22 Treba konštatovať, že článok 214 smernice 2006/112 síce taxatívne vymedzuje kategórie osôb, ktoré majú byť identifikované podľa individuálneho čísla, toto ustanovenie však nestanovuje podmienky, ktorým pridelenie identifikačného čísla pre DPH môže podliehať. Zo znenia tohto článku, ako aj článku 213 tej istej smernice vyplýva, že členské štáty disponujú určitou mierou voľnej úvahy pri prijímaní opatrení na zabezpečenie identifikácie zdaniteľných osôb na účely DPH.

23 Táto miera voľnej úvahy nie je neobmedzená. Aj keď je totiž povolené, aby členský štát nepridelil zdaniteľnej osobe identifikačné číslo, táto možnosť nemôže byť uplatnená bez legitímneho dôvodu.

24 Okrem toho z pojmu „zdaniteľná osoba“, ako je vymedzený v článku 9 ods. 1 smernice 2006/112, vyplýva, že pod tento pojem spadá ktokoľvek, kto nezávisle a na akomkoľvek mieste vykonáva ekonomickú činnosť, odhliadnuc od účelu alebo výsledkov tejto činnosti.

25 V súlade s judikatúrou Súdneho dvora treba uvedený pojem vykladať široko. Každého, kto má úmysel, potvrdený objektívnymi okolnosťami, začať vykonávať nezávisle ekonomickú činnosť a kto vynaloží prvé investičné náklady na tieto účely, treba považovať za zdaniteľnú osobu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. júna 2000, Breitsohl, C-400/98, Zb. s. I-4321, bod 34, a z 1. marca 2012, Polski Trawertyn, C-280/10, bod 30).

26 Z tejto judikatúry, ako aj zo znenia článku 213 ods. 1 smernice 2006/112 vyplýva, že za zdaniteľné osoby, ktoré môžu požiadať o pridelenie identifikačného čísla pre DPH, sa považujú nielen osoby, ktoré už vykonávajú ekonomickú činnosť, ale aj osoby, ktoré majú v úmysle začať s výkonom takejto činnosti a ktoré na tieto účely vynaložili prvé investičné náklady. Tieto osoby nemusia mať teda v tomto predbežnom štádiu ich ekonomickej činnosti možnosť preukázať, že disponujú hmotnými, technickými a finančnými prostriedkami na začatie takejto činnosti.

27 Smernica 2006/112 a najmä jej články 213 a 214 preto bránia tomu, aby daňový úrad členského štátu nepridelil identifikačné číslo pre DPH žiadateľovi len preto, že v prípade podania žiadosti o zápis do registra platiteľov nemôže preukázať, že disponuje hmotnými, technickými a finančnými prostriedkami na začatie prihlasovanej ekonomickej činnosti.

28 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora však členské štáty majú legitímny záujem na prijatí primeraných opatrení na ochranu svojich finančných záujmov a boj proti daňovým podvodom, daňovým únikom, ako aj prípadnému zneužitiu daňových povinností je cieľom uznaným a podporovaným smernicou 2006/112 (pozri najmä rozsudky z 21. februára 2006, Halifax a i., C-255/02, Zb. s. I-1609, bod 71; zo 7. decembra 2010, R., C-285/09, Zb. s. I-12605, bod 36, ako aj z 18. októbra 2012, Mednis, C-525/11, bod 31).

29 Okrem toho členské štáty musia zabezpečiť správnosť zápisov do registra zdaniteľných osôb na účely zabezpečenia riadneho fungovania režimu DPH. Príslušnému vnútroštátnemu orgánu teda prináleží overiť, či prihlasovateľ má postavenie zdaniteľnej osoby, predtým, než mu prideliť identifikačné číslo pre DPH (pozri rozsudok Mecsek-Gabona, už citovaný, bod 63).

30 Členské štáty teda môžu legitímne v súlade s článkom 273 prvým odsekom smernice 2006/112 prijať príslušné opatrenia, aby zabránili zneužívaniu identifikačných čísel, osobitne podnikmi, ktorých činnosť, a teda aj postavenie zdaniteľnej osoby je fiktívne. Tieto opatrenia však nesmú ísť nad rámec toho, čo je potrebné na zabezpečenie riadneho výberu dane a predchádzanie podvodom a nesmú viesť k opakovanému spochybneniu práva na odpočet DPH, a tým neutrality tejto dane (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. septembra 2007, Collée, C-146/05, Zb. s. I-7861, bod 26; Nidera Handelscompagnie, už citovaný, bod 49; Dankowski, už citovaný, bod 37, a VSTR, už citovaný, bod 44).

31 V tejto súvislosti treba konštatovať, že kontrolné opatrenia, aké stanovuje zákon o DPH, nemôžu obmedziť právo zdaniteľných osôb na odpočet splatnej alebo zaplatenej DPH z investičných nákladov vynaložených na transakcie, ktoré plánujú uskutočniť a na základe ktorých si možno uplatniť právo na odpočet.

32 Je potrebné totiž pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora identifikácia stanovená v článku 214 smernice 2006/112, ako aj povinnosti uvedené v jej článku 213 nepredstavujú formálne náležitosti na účely kontroly, ktoré nesmú spochybniť najmä právo na odpočet DPH alebo na oslobodenie od tejto dane z obchodných transakcií v rámci Spoločenstva, ak sú hmotnoprávne podmienky, ktoré zakladajú tieto práva, splnené (pozri v tomto zmysle rozsudky Nidera Handelscompagnie, už citovaný, bod 50; z 19. júla 2012, R'dlihs, C-263/11, bod 48, a Mecsek-Gabona, už citovaný, bod 60).

33 Z tejto judikatúry vyplýva, že zápis zdaniteľnej osoby do registra platiteľov DPH je formálnou požiadavkou, takže zdaniteľnej osobe nemožno brániť vo výkone jej práva na odpočet z dôvodu, že nebola zaregistrovaná ako platiteľ DPH pred použitím nadobudnutého tovaru v rámci jej zdaniteľnej činnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky Nidera Handelscompagnie, už citovaný, bod 51, ako aj Dankowski, už citovaný, body 33, 34 a 36). Z toho vyplýva, že nepridelenie identifikačného čísla pre DPH nemôže mať v zásade nijaký vplyv na právo zdaniteľnej osoby na odpočet DPH zaplatenej na vstupe, ak boli splnené podmienky, ktoré zakladajú toto právo.

34 Na to, aby sa odmietnutie identifikovať zdaniteľnú osobu individuálnym číslom mohlo považovať za primerané cieľu spočívajúcemu v predchádzaní podvodom, musí spočívať na vážnych nepriamych dôkazoch umožňujúcich objektívne konštatovať, že existuje pravdepodobnosť, že identifikačné číslo pre DPH pridelené tejto zdaniteľnej osobe bude použité

s cieľom dopustiť sa podvodu. Takéto rozhodnutie sa musí zakladať na celkovom posúdení všetkých okolností danej veci a na dôkazoch, ktoré boli získané v rámci overovania informácií poskytnutých dotknutým podnikom.

35 Vnútroštátnemu súdu, ktorý má jediný právomoc jednak podať výklad vnútroštátneho práva a jednak konštatovať a posúdiť skutkové okolnosti vo veci samej, najmä spôsob, akým daňový úrad toto právo uplatňuje (rozsudok Mednis, už citovaný, bod 33 a citovaná judikatúra), prislúcha posúdiť zlučiteľnosť vnútroštátnych opatrení s právom Únie a najmä so zásadou proporcionality. Súdny dvor môže tomuto súdu len poskytnúť výkladové prvky, ktoré mu umožnia posúdiť túto zlučiteľnosť (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. novembra 1995, Gebhard, C-55/94, Zb. s. I-4165, bod 19, a z 29. júla 2010, Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski, C-188/09, Zb. s. I-7639, bod 30).

36 Pokiaľ ide o okolnosti vo veci samej, treba konštatovať, že skutočnosť, že zdaniteľná osoba nedisponuje hmotnými, technickými a finančnými prostriedkami na výkon prihlasovanej ekonomickej činnosti, sama osebe nepostačuje na preukázanie toho, že je pravdepodobné, že táto osoba má v úmysle dopustiť sa daňového podvodu. Nemožno však vylúčiť, že okolnosti takejto povahy podložené objektívnymi skutočnosťami, ktoré vyvolávajú podozrenie z podvodných úmyslov zdaniteľnej osoby, by mohli predstavovať nepriame dôkazy, ktoré musia byť zohľadnené v rámci celkového preskúmania existencie nebezpečenstva podvodu.

37 Rovnako ani smernica 2006/112 nestanovuje nijaké obmedzenie počtu žiadostí o pridelenie individuálnych čísel na identifikáciu na účely DPH, ktoré môže podať tá istá osoba konajúca na účet viacerých právnických osôb. Táto smernica neumožňuje ani konštatovať, že prevod kontroly nad týmito právnickými osobami po ich identifikácii na účely DPH predstavuje nezákonnú činnosť. Aj tieto skutočnosti však možno zohľadniť v rámci celkového posúdenia existencie nebezpečenstva podvodu.

38 Vnútroštátnemu súdu prislúcha preskúmať, či vzhľadom na všetky okolnosti vo veci samej vnútroštátny daňový úrad z právneho hľadiska dostatočne preukázal existenciu vážnych nepriamych dôkazov umožňujúcich konštatovať, že žiadosť o zápis do registra platiteľov DPH, ktorú podala Ablessio, predstavuje nebezpečenstvo zneužitia identifikačného čísla alebo iných podvodov v súvislosti s DPH.

39 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať tak, že články 213, 214 a 273 smernice 2006/112 sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby daňový úrad členského štátu odmietol prideliť identifikačné číslo pre DPH spoločnosti len preto, že táto spoločnosť podľa uvedeného úradu nedisponuje hmotnými, technickými a finančnými prostriedkami na výkon prihlasovanej ekonomickej činnosti a že vlastníkov podielov na základnom imaní tejto spoločnosti už bolo viackrát pridelené takéto číslo pre spoločnosti, ktoré v skutočnosti nikdy nevykonávali ekonomickú činnosť a ktorých podiely na základnom imaní boli prevedené krátko po pridelení uvedeného čísla, bez toho, aby dotknutý daňový úrad na základe objektívnych skutočností preukázal, že existujú vážne nepriame dôkazy umožňujúce dospieť k podozreniu, že pridelené identifikačné číslo pre DPH bude použité s cieľom dopustiť sa podvodu. Vnútroštátnemu súdu prináleží posúdiť, či uvedený daňový úrad poskytol vo veci samej vážne nepriame dôkazy o existencii nebezpečenstva podvodu.

O trovách

40 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených

účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Články 213, 214 a 273 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby daňový úrad členského štátu odmietol prideliť identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty spoločnosti len preto, že táto spoločnosť podľa uvedeného úradu nedisponuje hmotnými, technickými a finančnými prostriedkami na výkon prihlasovanej ekonomickej činnosti a že vlastníkov podielov na základnom imaní tejto spoločnosti už bolo viackrát pridelené takéto číslo pre spoločnosti, ktoré v skutočnosti nikdy nevykonávali ekonomickú činnosť a ktorých podiely na základnom imaní boli prevedené krátko po pridelení uvedeného čísla, bez toho, aby dotknutý daňový úrad na základe objektívnych skutočností preukázal, že existujú vážne nepriame dôkazy umožňujúce dospieť k podozreniu, že pridelené identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty bude použité s cieľom dopustiť sa podvodu. Vnútroštátnemu súdu prináleží posúdiť, či uvedený daňový úrad poskytol vo veci samej vážne nepriame dôkazy o existencii nebezpečenstva podvodu.

Podpisy

* Jazyk konania: lotyščina.